

Kaneltimmen

Jane Morén

Migra Förlag

Kaneltimmen

Jane Morén

Migra Förlag

Till mamma

© Författaren

FOTO: Jane Morén

GRAFISK FORM: Ingrid Sillén

TRYCKNING: 08 Tryck, Stockholm 2007

Migra Förlag

Magnus Ladulåsgatan 19, 4 tr

118 65 Stockholm

08-658 40 10, www.migra.nu

ISBN 978-91-974617-6-4

»Vartenda fönster lyser i huset mittemot.
Gatan utanför är tyst. De parkerade bilarna
försvinner mer och mer under sina kvällstäckan.
Jag lyssnar på Benny när han berättar sagor
för mig med lyckliga slut. Allt är bra.
Allt är väldigt bra.«

Innehåll

Tord är död	8
Göstas sista rond	10
Frankieboy	11
Helgpass 10:8	13
Jesus i glaskupan	29
Den flygande sköterskan	31
Gångträning i Kairo och Venedig	34
Laura och den mystiska dammsugaren	36
Försökskaninen	38
Seven Oaks gamla damer	42
Siv och hennes bassänger	46
Tidsfördriv	49
Laura och löständerna	52
Trappfärd till Värmland	56
Fritjofs fåglar	60
Frun i fåtöljen	63
På uppdrag åt Gourmetkungen	66
Möte	71
Scout-Anna orienterar	73
Fru Kniv och skolkortet	75
Slas i nöd	79
SOS	81
Ättestupan vid Monteliusvägen	90

Larm & Lövstatippen	92
Ragge, brudarna och syrgasen.	96
Lucien och hans hund	98
Kvällspass 4:7	100
Paul och hans gris	123
Huvud, axlar, knä och tå.	129
Laura och de försvunna pengarna	133
Snajd	135
Enögda Leon	141
Förskärrar-Frida	145
Smittrockarna	149
Lottie.	152
Mammas pinup-pojke	153
Vad pappa hade gjort	157
Kaneltimmen	160
Till Korset	163
Lågorna stod stolta	169
PULS	171
Akta isen!	174
Kära Iris	176
En enkel från Ringvägen	178
Kram Adjö	181
Sista natten	183
Man gör visst så när man blir gammal	185
Frank.	186

Tord är död

TORD ÄR DÖD. Jag står vid nyckelskåpet i en snövåt kappa och tänker på sommark dagar i sandaler. På en tjock röd ullfilt som jag brukade bädda om honom med när han skulle vila middag, bakom nerdragna persienner i en stor ensam dubbelsäng.

På frun som ställde fram sockerfria bullar och kaffe med sockerfria frimärkstabletter som jag kunde ge honom när hon rymde hemifrån för några timmar. Till barnbarnen som hon sa. Och jag kände hennes vanda.

Tord, gymnasten, som när han var ung, för länge sen, kunde slå dubbelvolter med skruv och landa i perfekt balans på en skumgummimatta av röd galon.

Tord hade randig flanellpyjamas. Varje morgon tvättade jag honom med en ljusgrön tvättilapp över hans böjda, hudblanka rygg och omusklade men håriga bröst. Han brukade blunda när jag strök hans ansikte med den lavendeldoftande tvättilappen över ansiktet. Blunda som en man som väntar på en kyss. Och luta huvudet tillbaka.

Hans betydligt yngre fru dammade och led och försökte hålla ett leende, som balanserade på gränsen att förvandlas till ett skrik, när hon ibland hjälpte till att stödja honom på träckelvägen ut från toaletten. Vi gick sakta som ett begravningsfölje i en kyrkogång genom hallen mot deras enda Messias: teven.

Hon brukade sitta ytterst på soffan i vardagsrummet med knäna tätt ihop och ansiktet spänt vidöppet och konversera med mig då jag trädde på Tord sportsockor med extra lös resår för blodcirkulationen.

Han såg aldrig på henne. Hon såg bara på honom i bröst-höjd. Deras ögon passerade genom mig, som ett tvåpolssystem av maktlöshet.

Tord är död. Jag minns hur jag la filten om honom som en kokong, så bara det lilla ansiktet, det rödfnasiga, stack upp. Han brukade se på mig som en liten pojke när jag stod i dörren och sa: »Hej då. Jag kommer om två timmar igen«. Jag tror han brukade somna på en gång, kanske redan innan jag hade hunnit ut på gatan.

Göstas sista rond

GÖSTA DOG OCKSÅ. Och jag minns hur jag brukade springa trapporna upp mot Kvarngatan till honom med hans cigarett-ranson. Hur han brukade sträcka ut sina magra före detta boxarhänder mot de tio cigaretterna jag sträckte fram mot honom, innan jag ens hade stängt ytterdörren bakom mig.

– Hyggligt. Brukade han säga. Och jag blev alldeles varm av glädje.

– Klart du ska ha dina cigaretter, sa jag och kände mig som en budbärare som klättrat i Klippiga bergen upp till eremiten som hela tiden fick värja sig emot de präktiga sköterskornas pilgrimsfärder till honom. Hur idiotiskt jag tyckte det var att han inte fick röka så mycket han ville i sin sista rond. »Det var inte bra för hans hälsa«, sa distriktssköterskorna.

Gösta rökte sina tobakspinnar och såg ut över en öken av parkettgolv och färgblekta fotografier. Av en tid som räknat till tio för länge sedan. En dammig arena med gamla biljetter, där man, om man satt alldeles tyst, kunde höra boxargonggongen och sorlet av publiken. Och se en coach lägga en handduk över hans flugviktsrygg. För så länge sedan att det var som om det bara funnits på negativremsorna av en lite torkad, repad och alldeles för gammal svartvit film.

Frankieboy

FRANK DU KOMMER VÄL INTE ATT DÖ? Du sitter väl alltid där i ditt rödasammetsrum. På din kudde, på den nersjunkna favoritplatsen i jugendsoffan och lyssnar på fransk romantik.

Visst ska du komma vinglande i din långa hallkorridor. I dunklet komma emot mig i din bruna morronrock, gripa tag i hatthyllan i de värsta luftgroparna, se på mig och le med dina löständer.

De som gör så ont när du tuggar och som gör att din mammas gamla köttkvarn kommer till användning.

Det är då – när jag sitter vid ditt minimala köksbord där marmeladburkar, smörgåskex, kryddburar och aromat trängs, när du böjer dig kutryggig över skeden med mat jag lagat och malt åt dig – som Jag brukar se på din profil i smyg. När du reser upp din rygg så gott det går och försöker tugga utan att det ska göra allt för ont brukar Du titta i smyg på min profil. Jag brukar låtsas titta på tavlan med den sydamerikanska skönheten och hennes liljefång. För din skull Frank. Alltid för din skull.

– Skål för vackra profiler, brukar vi tänka och en gång sa du det till mig. På ditt vältalande sätt:

– Du har en synnerligen vacker profil.

Sedan brukar vi leka att vi är på en kontinental restaurang. Vi äter trerättersmenyer lagade av franska kockar. Du brukar

röra på munnen som om du kände smaken av gourmetmat istället för den malda kycklinggröten jag gjort åt dig.

Ibland berättar du om när du åkte fast i tullen med väskan full av torkad svensk dill. Tulltjänstemännen luktade med sina franska näsor på det misstänkta knarket och du berättade, på flytande franska, om svenskt dillkött så att de inte kunde låta bli att röra suktande på sina tjänstemanna-mustascher.

Frank. Visst ska du fortsätta lågtblodtrycksvingla över Mariatorget till Konsum för att köpa grillad kyckling innan jag har kommit? Och berätta för mig att kassörskorna alltid tror att du är full. Att det är obehagligt, att de tror det om dig, globetrotern med kontinentalt vinsinne.

I ditt hem är jag alltid välkommen. Du säger att det är ensamt, mycket ensamt att bli gammal. Att du upptäckte att vänner hade du glömt bort att skaffa dig när du arbetade så mycket.

– Du är en så trivsamt människa, säger du och dina ögon lyser när du ser på mig.

– Det är så trivsamt att vara hos dig, säger jag, varm inom bords.

Jag vet att du känner dig oändligt ensam, på nätterna när du vankar omkring planlöst och kösklockan tickar stadigt mot sista avgången. När du saknar din mammas pianospel vid den vackra flygeln som nu är dammig och övergiven. När du inte vågar dra ut byrålådorna i pappas skrivbord och se på fotografier av dina föräldrar, för att det gör så ohyggligt ont att de inte finns hos dig längre. Jag vet det Frank, jag vet det.